

hlášením ze dne 25. srpna 1932 k ujednání kolektivní smlouvy, že rozhodování sporů, vyplývajících z této smlouvy má býti svěřeno paritnímu rozhodčímu výboru a podal již před tím, totiž dne 15. června 1932, paritnímu rozhodčímu výboru v P. žádost o přiřknutí nároku na odškodnění pro trvalé zastavení Ž. cukrovaru, načež paritní výbor usnesením z 25. srpna 1932 přiznal žalobci podle § 15 kolektivní smlouvy odškodné ve výši čtyřtýdenní mzdy a mimo to za každý odsloužený rok 80 Kč. Toto odškodné žalobce přijal. Podrobil-li se žalobce byv propuštěn z práce rozhodnutí paritního výboru o odškodném, vyvozovaném z kolektivní smlouvy, která nemá ustanovení o znovupřijetí zaměstnance do služby, pokud se týče o dodržení služební smlouvy, a přijal-li přiřčené mu odškodnění, dal svým chováním najevo podle § 893 obč. zák., že již netrvá na původní služební smlouvě a její závaznosti pro obě strany. Žalobce vzdal se tím takto vůči žalované firmě veškerých nároků ze smlouvy a nutným toho důsledkem jest nyní, že se nemůže domáhati splnění smlouvy.

Čís. 15013.

Jak se nabývá zástavního práva k věci, která není v držení dlužníka.

Třebas byla věc exekučně zabavena a podle § 259 ex. ř. odevzdána schovateli do úschovy, může ji vlastník smluvně zastavit tím způsobem, že vyrozumí o tom schovatele a ho poukáže, aby věc držel i pro nového zástavního věřitele.

(Rozh. ze dne 5. března 1936, Rv II 286/34.)

Žalobkyně uplatňuje nárok na přednostní uspokojení z výtěžku exekučního prodeje svršků, o nichž tvrdí, že k nim nabyla smluvního práva zástavního tím, že věci byly z příkazu Rolfa G. E. (dlužníka) jeho plnomocníkem Dr. Františkem Sch., advokátem v N., jejímu plnomocníkovi povozníku G. v N. odevzdány a tam opatřeny nadpisem: Verpfändet für die Fa Brüder S. N i ž š í s o u d y žalobu zamítly, o d v o l a c í s o u d z těchto d ů v o d ů: Tvrzení žalobkyně, pokud jde o hmotné odevzdání zastavených věcí, neodpovídá pravdě, neboť věci ty dostaly se do úschovy povozníka G. důsledkem zájemního popsání a uschování nařízeného okresním soudem, což stalo se již dne 23. září 1931, tedy před zástavní smlouvou ze dne 12. října 1931, a nikoliv z vůle žalobkyně nebo z vůle dlužníka. Pouhá smlouva zástavní nestačí k nabytí zástavního práva, neboť zástavní smlouva poskytuje jen titul k jeho nabytí (§§ 449 a 451 obč. zák.). K nabytí zástavního práva jest třeba ještě odevzdání a to buďto hmotného (§ 451 obč. zák.), anebo symbolického (§ 452 obč. zák.). Hmotné odevzdání spočívá v tom, že věc movitá z vůle dlužníka se dostane do úschovy zástavního věřitele přímo nebo do úschovy třetí osoby, která ji pak uschovává pro zástavního věřitele. Než v tomto případě nedostaly se svršky do úschovy povozníka G. z vůle E., nýbrž dostaly se do jeho úschovy z nařízení soudu. Nedošlo zde tedy k ode-

vzdání do úschovy žalobkyně jako zástavní věřitelky a následkem toho nenabyla žalobkyně na věcech zástavního práva. Nemá proto nároků na přednostní uspokojení z jejich výtěžků.

N e j v y š š í s o u d uložil prvému soudu nové jednání a rozhodnutí.

D ů v o d y:

Aby zástavní věřitel nabyl zástavního práva, nemusí zastavenou movitou věc vzít sám v úschovu, nýbrž stačí, vezme-li ji někdo třetí za něho do úschovy. K věci, která není v držení dlužníka, nýbrž v držení třetího, nabývá se zástavního práva tím, že vlastník věci vyrozumí jejího držitele o jejím zastavení a ho poukáže, aby ji měl v držení jako zástavu pro zástavního věřitele. Byla-li věc exekučně zabavena a podle § 259 ex. ř. odevzdána schovateli do uschování, může ji přes to dlužník smluvně zastavit tím způsobem, že vyrozumí o tom schovatele a ho poukáže, aby věc držel i pro nového zástavního věřitele. Soudem ustanovený schovatel exekučně zabavených věcí není ovšem povinen uposlechnouti příkazů daných mu dlužníkem, ježto úschovu věcí nevykonává jménem dlužníka, nýbrž za vymáhajícího věřitele. Přijme-li však schovatel takový poukaz dlužníkův, nabyl nový zástavní věřitel k uschovaným věcem zástavního práva podle § 451 obč. zák. Připustil-li schovatel byt vyrozuměn o smluvním zastavení u něho uložených věcí, aby byly opatřeny nálepkami vyznačujícími zastavení těchto věcí ve prospěch nového zástavního věřitele, dal tím najevo, že přijal poukaz dlužníka a že uschová věci nadále i pro nového zástavního věřitele. Bylo zjištěno, že okresní soud v N. povolil uschování předmětných zájemně popsanych věcí a dal je dne 23. září 1931 uložit u zasílatele G. jako soudem ustanoveného schovatele. Nebylo zjištěno, že bylo dlužníku Rolfu G. E. ve smyslu § 379 odst. 2 č. 2 ex. ř. zapovězeno předmětné věci zciziti nebo zastavit. I když nebylo prokázáno tvrzení žalobkyně, že předmětné věci byly zmocněncem jejich vlastníka Dr. Sch. odevzdány zmocněnci žalobkyně, zasílateli G., byly přece vzhledem ke shora uvedenému pro rozhodnutí sporu důležité další žalobkyní tvrzené okolnosti, že jmenovaný zasílatel držel po opatření věcí nálepkami s nápisem »verpfändet an die Firma Brüder S.« tyto věci jménem žalobkyně a dostal příkaz, aby jimi disponoval pouze se souhlasem žalobkyně. Nižší soudy, vycházejíce z nesprávného právního názoru, těmito skutečnostmi se nezabývaly a důkazy o nich nabízené neprováděly. Bude zjištěno veškeré okolnosti, které jsou podle shora uvedeného pro případný vznik zástavního práva žalobkyně důležité, zejména, byl-li Dr. Sch. dlužníkem E. zmocněn zastavit zmíněné věci žalobkyni, byl-li zasílatel G. o zastavení vyrozuměn, jaký příkaz mu byl udělen, zda a za jakých okolností byly věci opatřeny nálepkami, obzvláště zda se tak stalo se souhlasem a vědomím zasílatele G.